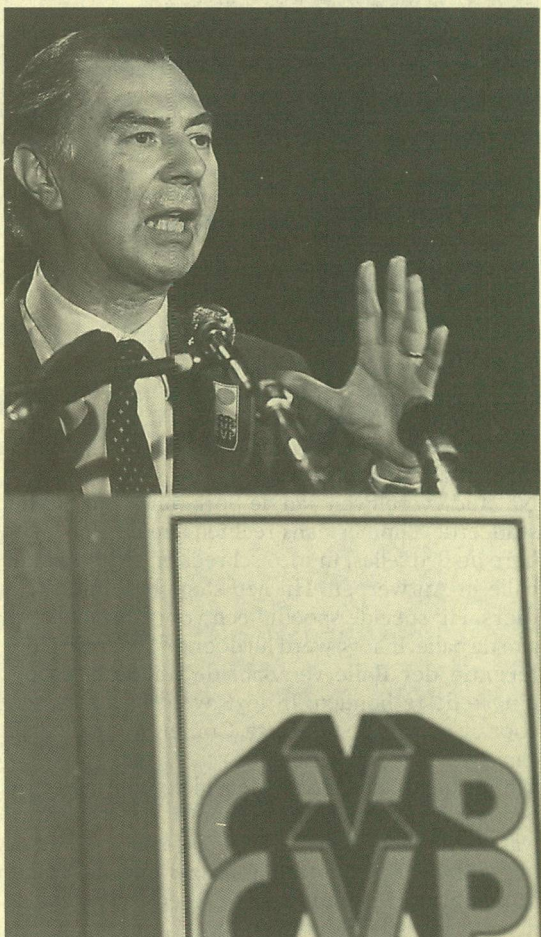

TINDEMANS, Leo (Zwijndrecht 16 april 1922).

Is licentiaat in de handels- en consulaire wetenschappen (Handelshogeschool Sint-Ignatius Antwerpen, 1944), in de economische wetenschappen (Rijksuniversiteit Gent, 1946) en in de politieke en sociale wetenschappen (Katholieke Universiteit Leuven-KUL, 1967). Tindemans begon in 1946 als journalist bij de *Gazet van Antwerpen* en werd dan in 1948 ambtenaar op het ministerie van landbouw en vervolgens secretaris van de Economische Raad voor Antwerpen. In 1952 stapte hij over naar de Christelijke Volkspartij (CVP), waar hij in 1953 secretaris werd van het studiecentrum en in 1958 algemeen partijsecretaris (tot 1965). Tussen 1979 en 1981 was hij voorzitter van de CVP.

Nadat Tindemans in 1961 de overleden Frans van Cauwelaert was opgevolgd als Kamerlid voor Antwerpen, werd hij ook nog secretaris-generaal van de Europese Unie van christen-democraten (1965-1973) en in 1976 voorzitter van de Europese Volkspartij. Hij was ook gemeenteraadslid (1965-1979) en burgemeester (1965-1976) van Edegem en achtereenvolgens minister van communautaire betrekkingen (1968-1972), minister van landbouw en middenstand (1972-1973), vice-premier (1973-1974), eerste minister (1974-1978) en minister van buitenlandse betrekkingen (1981-1989). Tindemans zette daarna een punt achter zijn nationale loopbaan om zich helemaal te wijden aan zijn mandaat in het Europese parlement, waar hij van 1989 tot 1992 fractieleider van de christen-democraten was. Op 26 mei 1992 werd hij minister van staat. In die hoedanigheid zette hij als kritisch waarnemer van de internationale politiek zijn activiteiten verder, ook als vruchtbaar publicist en buitengewoon hoogleeraar aan de KUL.

Als rechterhand van de CVP-voorzitters Theo Lefèvre, Paul vanden Boeynants en Robert Houben was Tindemans jarenlang nauw betrokken bij de politieke besluitvorming, ook inzake de Vlaams-Waalse problemen, maar zijn belangstelling ging bij voorkeur uit naar de internationale politiek. Hij liep in de Verenigde Staten college bij de toenmalige hoogleraar Henry Kissinger en werkte zich op in de Internationale Unie van christen-democraten. In 1968 werd hij als minister van communautaire betrekkingen belast met de opdracht de unitaire staatsstructuur in regionale zin te hervormen. Via een pragmatische benadering van de problemen slaagde hij erin een oplossing sui generis te doen aanvaarden die uitmondde in de grondwetsherziening van 1970 (staatshervorming). Hij behoorde in die tijd tot de Vlaamse politici die de dialoog met de Franstaligen openhielden. Als vice-premier in het kabinet-Edmond Leburton (1973) trachtte hij tevergeefs een haalbare regeling

Leo Tindemans als CVP-partijvoorzitter (15 mei 1980). Tindemans beïnvloedde als minister van communautaire betrekkingen (1968) de staatshervorming van 1970 en als premier het Egmontpact (1978). (DE STANDAARD/HET NIEUWSBLAD: E. PEUSTJENS)

te ontwerpen voor de gewestvorming. Bij de parlementsverkiezingen van 10 maart 1974 werd hij door de CVP voorgesteld als de man "met wie het anders wordt". Als boegbeeld van de partij behaalde hij een groot persoonlijk verkiezingssucces. Kort daarop legde hij als premier de basis voor de toetreding van de nationalistische en regionale partijen tot de regering. Nieuwe communautaire onderhandelingen leidden tot de ondertekening van het Egmontpact in 1978, maar een kortsluiting tussen de premier en de partijvoorzitters van de kabinetscoalitie kelderden het pact en deden hem het ontslag van zijn regering indienen.

WERKEN: *Een handvest voor woelig België*, 1972; – *Dagboek van de werkgroep-Eyskens*, 1973; – *De Europese Unie. Feiten en Documenten*, 1976; – *Open brief aan Gaston Eyskens*, 1978; – *Atlantisch Europa*, 1981; – *Europa zonder Kompas*, 1987; – *Oost-Europa vanuit Brussel*, 1988; – *Duel met de minister*, 1991; – *De toekomst van een idee*, 1993.

LITERATUUR: L. Mariën, *Op zoek naar Tindemans*, 1979; – N. de Winter, *Léo Tindemans*, 1980; – H. Gaus (ed.), *Politiek Biografisch Lexicon*, 1989.

ILLUSTRATIE(S), zie: CVP-Jongeren, katholieke partij, staatshervorming.

MANU RUYS*